YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

18 päivänä tammikuuta 2007 *

Asiassa C-229/05 P,

jossa on kyse yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 9.5.2005,

Osman Öcalan, Kurdistan Workers' Partyn (PKK) nimissä, ja

Serif Vanly, Kurdistan National Congressin (KNK) nimissä,

edustajinaan M. Muller, QC, barrister E. Grieves, barrister P. Moser ja solicitor J. G. Peirce,

valittajina,

ja jossa valittajien vastapuolena ja muina osapuolina ovat

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään E. Finnegan ja M. Bishop,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta, asiamiehenään R. Caudwell, prosessiosoite Luxemburgissa, ja

Euroopan yhteisöjen komissio,

väliintulijoina ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. Jann sekä tuomarit K. Lenaerts, E. Juhász, J. N. Cunha Rodrigues (esittelevä tuomari) ja M. Ilešič,

julkisasiamies: J. Kokott,
kirjaaja: hallintovirkamies J. Swedenborg,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 14.9.2006 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 27.9.2006 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Osman Öcalan, Kurdistan Workers' Partyn (PKK) (Kurdistanin työväenpuolue) nimissä, ja Serif Vanly, Kurdistan National Congressin (KNK) (Kurdistanin

kansalliskongressi) nimissä, vaativat valituksessaan, että yhteisöjen tuomioistuin kumoaa Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-229/02, PKK ja KNK vastaan neuvosto, 15.2.2005 antaman määräyksen (Kok. 2005, s. II-539; jäljempänä valituksenalainen määräys), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti tutkimatta heidän kanteensa, jossa vaadittiin kumoamaan tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä terrorismin torjumiseksi annetun asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta ja päätöksen 2001/927/EY kumoamisesta 2.5.2002 tehty neuvoston päätös 2002/334/EY (EYVL L 116, s. 33) ja tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä terrorismin torjumiseksi annetun asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta ja päätöksen 2002/334/EY kumoamisesta 17.6.2002 tehty neuvoston päätös 2002/460/EY (EYVL L 160, s. 26).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehty yleissopimus

2 Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen (jäljempänä Euroopan ihmisoikeussopimus) 6 artiklassa, jonka otsikko on "Oikeus oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin", määrätään seuraavaa:

"1. Jokaisella on oikeus kohtuullisen ajan kuluessa oikeudenmukaiseen ja julkiseen oikeudenkäyntiin laillisesti perustetussa riippumattomassa ja puolueettomassa tuomioistuimessa silloin, kun päätetään hänen oikeuksistaan ja velvollisuuksistaan tai häntä vastaan nostetusta rikossyytteestä. Päätös on annettava julkisesti, mutta lehdistöltä ja yleisöltä voidaan kieltää pääsy koko oikeudenkäyntiin tai osaan siitä demokraattisen yhteiskunnan moraalin, yleisen järjestyksen tai

kansallisen turvallisuuden vuoksi nuorten henkilöiden etujen tai osapuolten yksityiselämän suojaamisen niin vaatiessa, tai siinä määrin kuin tuomioistuin harkitsee ehdottoman välttämättömäksi erityisolosuhteissa, joissa julkisuus loukkaisi oikeudenmukaisuutta.

– –."

3 Euroopan ihmisoikeussopimuksen 13 artiklassa, jonka otsikko on "Oikeus tehokkaaseen oikeussuojakeinoon", määrätään seuraavaa:

"Jokaisella, jonka tässä yleissopimuksessa tunnustettuja oikeuksia ja vapauksia on loukattu, on oltava käytettävissään tehokas oikeussuojakeino kansallisen viranomaisen edessä siinäkin tapauksessa, että oikeuksien ja vapauksien loukkauksen ovat tehneet virantoimituksessa olevat henkilöt."

4 Euroopan ihmisoikeussopimuksen 34 artiklan, jonka otsikko on "Yksilövalitukset", sanamuoto on seuraava:

"[Euroopan ihmisoikeustuomioistuin] voi ottaa vastaan valituksia, joissa yksityishenkilö, kansalaisjärjestö tai ryhmä väittää jonkin korkeista sopimuspuolista loukanneen heidän yleissopimuksessa tai sen pöytäkirjoissa tunnustettuja oikeuksiaan. Korkeat sopimuspuolet eivät saa millään tavoin estää tämän oikeuden tehokasta käyttöä."

Yhteisön lainsäädäntö

5 Koska Euroopan unionin neuvosto katsoi, että yhteisön toiminta oli tarpeen Yhdistyneiden Kansakuntien turvallisuusneuvoston päätöslauselman 1373 (2001) panemiseksi täytäntöön, se määritteli 27.12.2001 yhteisen kannan 2001/930/YUTP terrorismin torjumisesta (EYVL L 344, s. 90) ja yhteisen kannan 2001/931/YUTP erityistoimenpiteiden toteuttamisesta terrorismin torjumiseksi (EYVL L 344, s. 93).

6 Yhteisen kannan 2001/931 1 artiklassa todetaan seuraavaa:

"1. Tätä yhteistä kantaa sovelletaan seuraavien artiklojen säännösten mukaisesti terroritekoihin sekaantuneisiin henkilöihin, ryhmiin ja yhteisöihin, jotka on luetteloitu liitteessä.

– –

4. Liitteessä I oleva luettelo laaditaan tarkkojen tietojen tai sellaisten asiaan liittyvien seikkojen perusteella, jotka osoittavat, että toimivaltainen viranomainen on tehnyt kyseisiä henkilöitä, ryhmiä tai yhteisöjä koskevan päätöksen, riippumatta siitä, koskeeko päätös terroritekoa, sen yritystä, siihen osallistumista tai sen edistämistä koskevan tutkinnan tai syytteeseenpanon aloittamista luotettavien ja uskottavien todisteiden tai näytön perusteella tai tällaisista teoista tuomitsemista. Luetteloon voidaan lisätä henkilöt, ryhmät tai yhteisöt, joilla Yhdistyneiden Kansakuntien turvallisuusneuvosto on todennut olevan yhteyksiä terrorismiin ja joille turvallisuusneuvosto on määrännyt seuraamuksia.

Tässä kohdassa 'toimivaltaisella viranomaisella' tarkoitetaan oikeusviranomaista, tai jos oikeusviranomaisilla ei ole toimivaltaa tässä kohdassa tarkoitetulla alalla, vastaavaa asiassa toimivaltaista viranomaista.

5. Neuvosto pyrkii varmistamaan, että liitteessä I lueteltujen luonnollisten henkilöiden, oikeushenkilöiden, ryhmien tai yhteisöjen nimiin liitetään riittävän yksityiskohtaisia tietoja, jotka mahdollistavat määrättyjen henkilöiden, oikeushenkilöiden, yhteisöjen ja ryhmien tunnistamisen, millä helpotetaan saman tai samankaltaisen nimen omaavien syyttömyyden toteamista.

6. Luettelossa olevien henkilöiden ja yhteisöjen nimet tarkistetaan säännöllisin väliajoin vähintään kuitenkin kerran puolessa vuodessa sen varmistamiseksi, että niiden säilyttäminen luettelossa on perusteltua."

7 Yhteisen kannan 2001/931 2 artiklassa todetaan seuraavaa:

"Euroopan yhteisö määrää sille Euroopan yhteisön perustamissopimuksessa annetun toimivallan rajoissa liitteessä lueteltujen henkilöiden, ryhmien ja yhteisöjen varojen, rahoituksen lähteiden tai taloudellisten resurssien jäädyttämisestä."

8 Neuvosto antoi 27.12.2001 asetuksen (EY) N:o 2580/2001 tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä terrorismin torjumiseksi (EYVL L 344, s. 70).

9 Kyseisen asetuksen 2 artiklan sanamuoto on seuraava:

"1. Jäljempänä 5 ja 6 artiklassa tarkoitettuja poikkeuksia lukuun ottamatta:

a) kaikki 3 kohdassa tarkoitetussa luettelossa mainituille luonnollisille tai oikeushenkilöille, ryhmille tai yhteisöille kuuluvat tai niiden omistamat tai hallussa olevat varat, muut rahoituksen lähteet ja taloudelliset resurssit on jäädytettävä;

b) varoja, muita rahoituksen lähteitä ja taloudellisia resursseja ei saa luovuttaa suoraan tai välillisesti 3 kohdassa tarkoitetussa luettelossa mainittujen luonnollisten henkilöiden, oikeushenkilöiden, ryhmien ja yhteisöjen käyttöön tai niiden hyväksi.

2. Jäljempänä 5 ja 6 artiklassa tarkoitettuja poikkeuksia lukuun ottamatta on kiellettävä rahoituspalvelujen tarjoaminen 3 kohdassa tarkoitetussa luettelossa mainituille luonnollisille henkilöille, oikeushenkilöille, ryhmille ja yhteisöille tai niiden hyväksi.

3. Neuvosto laatii yksimielisesti luettelon niistä henkilöistä, ryhmistä ja yhteisöistä, joihin tätä asetusta sovelletaan, tarkastelee ja muuttaa sitä yhteisen kannan 2001/931/YUTP 1 artiklan 4, 5 ja 6 kohdan määräysten mukaisesti. Tähän luetteloon on sisällyttettävä:

i) luonnolliset henkilöt, jotka tekevät tai yrittävät tehdä terroriteon taikka osallistuvat terroriteon tekemiseen tai edistävät sellaisen tekemistä;

ii) oikeushenkilöt, ryhmät tai yhteisöt, jotka tekevät tai yrittävät tehdä terroriteon taikka osallistuvat terroriteon tekemiseen tai edistävät sellaisen tekemistä;

iii) oikeushenkilöt, ryhmät tai yhteisöt, joita omistaa tai joissa määräysvaltaa käyttää yksi tai useampi i ja ii alakohdassa tarkoitettu luonnollinen henkilö, oikeushenkilö, ryhmä tai yhteisö, tai

iv) luonnolliset henkilöt, oikeushenkilöt, ryhmät tai yhteisöt, jotka toimivat yhden tai useamman i ja ii alakohdassa tarkoitetun luonnollisen henkilön, oikeushenkilön, ryhmän tai yhteisön puolesta tai ohjauksessa."

Asian tausta

10 Valituksenalaisessa määräyksessä todetaan seuraavaa:

"1 Asiakirja-aineistosta käy ilmi, että [PKK] perustettiin vuonna 1978 ja että se aloitti aseellisen taistelun Turkin hallitusta vastaan, jotta tämä tunnustaisi kurdien itsemääräämisoikeuden. [Osman] Öcalanin kirjallisen todistajanlausunnon mukaan PKK julisti heinäkuussa 1999 yksipuolisen tulitauon, mutta varasi oikeuden itsepuolustukseen. Saman todistajanlausunnon mukaan PKK:n puoluekokous oli tämän uudelleensuuntautumisen heijastamiseksi huhtikuussa 2002 päättänyt, että 'kaikki PKK:n nimen alla harjoitettu toiminta päättyy 4.4.2002 ja kaikki PKK:n nimissä harjoitettu toiminta katsotaan lainvastaiseksi' (kannekirjelmän liite 2, 16 kohta). Uusi ryhmittymä Kongreya Azadi u Demokrasiya Kurdistan (Kurdistanin vapauden ja demokratian kongressi – KADEK) on perustettu poliittisten tavoitteiden saavuttamiseksi demokraattisesti kurdivähemmistön nimissä. KADEK:n puheenjohtajaksi nimitettiin [Abdullah] Öcalan.

2 [KNK] on liitto, joka muodostuu noin kolmestakymmenestä järjestöstä. KNK:n tavoitteena on 'vahvistaa Kurdien yhtenäisyyttä ja yhteistyötä Kurdistanin kaikissa osissa ja tukea heidän taisteluaan kurdien kansakunnan keskeiset edut huomioon ottaen' (KNK:n perustamiskirjan 7 §:n A kohta). KNK:n puheenjohtajan [Serif] Vanlyn kirjallisen todistajanlausunnon mukaan PKK:n kunniapuheenjohtaja kuului niihin, jotka edistivät KNK:n perustamista. PKK oli KNK:n jäsen ja PKK:n yksittäiset jäsenet rahoittivat osittain KNK:ta."

11 Neuvosto teki 2.5.2002 päätöksen 2002/334. Tässä päätöksessä PKK sisällytettiin asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuun luetteloon (jäljempänä riidanalainen luettelo).

12 KNK nosti kannekirjelmällä, joka kirjattiin numerolla T-206/02, kumoamiskanteen päätöksestä 2002/334. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi 15.2.2005 antamassaan määräyksessä, että kyseisen kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuivat. Kyseisestä määräyksestä ei ole valitettu.

13 Neuvosto teki 17.6.2002 päätöksen 2002/460. Tässä päätöksessä PKK oli edelleen riidanalaisessa luettelossa. Kyseistä luetteloa on tämän jälkeen päivitetty säännöllisesti neuvoston eri päätöksillä.

Menettely ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa

14 PKK, edustajanaan Osman Öcalan, ja KNK, edustajanaan Serif Vanly, nostivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 31.7.2002 jättämällään kannekirjelmällä kumoamiskanteen, joka koski päätöstä 2002/334 ja päätöstä 2002/460. Tämä kanne kirjattiin numerolla T-229/02.

15 Kyseisen kannekirjelmän ohessa oli PKK:n nimissä laadittu valtakirja, jonka sanamuoto on seuraava:

"Täten minä allekirjoittanut, Osman Öcalan, joka olen aiemmin PKK:n nimellä tunnetun järjestön entinen jäsen, valtuutan kyseisen järjestön nimissä

asianajaja Mark Mullerin, 10-11 Gray's Inn Square

asianajaja Edward Grievesin, 10-11 Gray's Inn Square

Birnberg Pierce -asianajotoimiston osakkaan Gareth Piercen

nostamaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen, jossa vaaditaan päätöksen 2002/334 ja asetuksen N:o 2580/2001 kumoamista, ja ajamaan kyseistä kannetta, sekä toteuttamaan tässä tarkoituksessa mitä tahansa muita toimenpiteitä, joihin kuuluvat minkä tahansa seikan hoitamista koskevan valtuutuksen antaminen muulle henkilölle, välitoimien vaatiminen ja Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelle osoitettujen tarpeelliseksi osoittautuvien valitusten tekeminen."

16 Neuvosto esitti 27.11.2002 toimitetulla erillisellä asiakirjalla oikeudenkäyntiväitteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan nojalla. Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta sekä Euroopan yhteisöjen komissio hyväksyttiin väliintulijoiksi tukemaan neuvoston vaatimuksia. Komissio esitti oikeudenkäyntiväitettä koskevia huomautuksia. Yhdistynyt kuningaskunta luopui niiden esittämisestä.

17 Valituksenalaisessa määräyksessä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ratkaisi tämän oikeudenkäyntiväitteen ja jätti kanteen tutkimatta.

Valituksenalainen määräys

18 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti Osman Öcalanin PKK:n nimissä nostaman kanteen tutkimatta seuraavilla perusteilla:

"27 On aluksi todettava, että [päätöksen 2002/334 ja päätöksen 2002/460] on katsottava koskevan PKK:ta suoraan ja erikseen, koska se on mainittu niissä nimeltä.

28 Seuraavaksi on täsmennettävä, että kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamista koskevia sääntöjä on riidanalaisessa luettelossa – eli luettelossa henkilöistä, ryhmistä ja yhteisöistä, joihin sovelletaan rajoittavia toimenpiteitä terrorismin torjumiseksi – olevan henkilön osalta tulkittava tapauksen olosuhteiden mukaan. Erityisesti näiden ryhmien tai yhteisöjen osalta voi nimittäin olla niin, että ne eivät ole oikeudellisesti olemassa tai ettei niillä ollut mahdollisuutta noudattaa oikeushenkilöihin tavallisesti sovellettavia sääntöjä. Näin ollen liiallinen muodollisuus merkitsisi tietyissä tapauksissa sitä, ettei kumoamiskanteen nostamiseen olisi mitään mahdollisuuksia, vaikka nämä ryhmät ja yhteisöt ovat yhteisön rajoittavien toimenpiteiden kohteina.

– –

32 Edellä 28 kohdassa esitettyjen periaatteiden mukaisesti [Osman] Öcalanilla, joka on luonnollinen henkilö, on oikeus millä tahansa keinolla näyttää toteen, että hän toimii pätevästi sen oikeushenkilön eli PKK:n nimissä, jonka edustaja hän väittää olevansa. Tämän näytön on kuitenkin vähintään osoitettava, että PKK:lla oli tosiasiassa aikomus nostaa nyt käsiteltävänä oleva kanne ja ettei se ole kolmannen henkilön – vaikkapa yhden sen jäsenenkin – järjestämä.

33 On myös täsmennettävä, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä tämän tutkittavaksi ottamisen tarkastelun yhteydessä ole ratkaista PKK:n olemassaolon tosiasiallisuutta. Tämän tarkastelun yhteydessä tutkittava kysymys rajoittuu pelkästään siihen, onko [Osman] Öcalan asianosaiskelpoinen nostamaan kanteen PKK:n lukuun.

34 Ensinnäkin on huomattava, että [Osman] Öcalan on muodollisesti nostanut kanteen PKK:n lukuun (on behalf).

35 Toiseksi on todettava, että kantajat väittävät voimakkaasti, että PKK hajotettiin huhtikuussa 2002. Lisäksi kannekirjelmän liitteenä olevan [Osman] Öcalanin todistajanlausunnon mukaan PKK:n puoluekokous, joka oli päättänyt sen hajottamisesta, oli samaan aikaan hyväksynyt julistuksen, jonka mukaan 'kaikki PKK:n nimissä harjoitettu toiminta katsotaan [vastedes] lainvastaiseksi'.

36 Kolmanneksi on todettava, että kantajien kirjelmissä ei missään kohdassa mainita [Osman] Öcalania muutoin kuin PKK:n edustajana. Erityisesti ei ole koskaan väitetty, että hänellä voisi olla jonkinlainen henkilökohtainen intressi [päätöksen 2002/334 ja päätöksen 2002/460] kumoamiseen.

37 Kantajat eivät ole läheskään osoittaneet [Osman] Öcalanin kelpoisuutta edustaa PKK:ta, ja ne sitä vastoin väittävät, ettei PKK:ta ole enää olemassa. On kuitenkin mahdotonta hyväksyä, että oikeushenkilö, jota – jos näin oletetaan – ei ole enää olemassa, voisi pätevästi nimetä edustajan.

38 Mahdottomuutta hyväksyä sitä, että [Osman] Öcalan edustaa pätevästi PKK:ta, vahvistaa vielä hänen oma todistajanlausuntonsa, jonka mukaan kaikki toiminta PKK:n nimissä on lainvastaista huhtikuun 2002 jälkeen. Tämän todistajanlausunnon mukaan [Osman] Öcalanin toimeksiantaja olisi itse julistanut lainvastaiseksi toiminnan, jota hän väittää harjoittavansa PKK:n nimissä.

39 Näin ollen kantajat asettavat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen paradoksaaliseen tilanteeseen, jossa luonnollinen henkilö, jonka oletetaan edustavan oikeushenkilöä, ei ole pelkästään kykenemätön osoittamaan, että hän edustaa sitä pätevästi, vaan esittää lisäksi myös syitä, joiden vuoksi hän ei voi edustaa sitä.

40 Mitä tulee kantajien muiden oikeussuojakeinojen puuttumista koskevaan väitteeseen, se ei voi johtaa siihen, että kaikkien sellaisten henkilöiden kanteet, joilla on halu puolustaa kolmannen etuja, otetaan tutkittavaksi.

41 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on todettava, että [Osman] Öcalan on omasta aloitteestaan nostanut kanteen PKK:n lukuun. [Osman] Öcalanin PKK:n lukuun nostama kanne on siten jätettävä tutkimatta."

19 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti Serif Vanlyn KNK:n nimissä nostaman kanteen tutkimatta seuraavilla perusteilla:

"43 – – KNK on jo riitauttanut päätöksen 2002/334 kanteellaan, joka on kirjattu numerolla T-206/02. Koska kanteiden kohde, perusteet ja asianosaiset ovat samoja, nyt käsiteltävänä oleva kanne on vireilläoloväitteen johdosta jätettävä tutkimatta siltä osin kuin KNK on kohdistanut sen päätöstä 2002/334 vastaan.

– –

45 KNK:n päätöstä 2002/460 vastaan nostaman kanteen osalta käy vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmi, että jonkin henkilöryhmän yhteisiä etuja edistämään perustettua yhdistystä ei voi koskea erikseen EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla sellainen toimi, joka koskee tämän ryhmän yleisiä etuja, ja tämän vuoksi yhdistys ei voi nostaa kumoamiskannetta, kun sen jäsenet eivät yksityishenkilöinäkään voi näin tehdä (yhdistetyt asiat 19/62–22/62, Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes ym. v. neuvosto, tuomio 14.12.1962, Kok. 1962, s. 943, 960 ja asia T-69/96, Hamburger Hafen- und Lagerhaus ym. v. komissio, tuomio 21.3.2001, Kok. 2001, s. II-1037, 49 kohta).

46 Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa on todettava, että KNK:n perustamiskirjan 7 §:n A kohdan mukaan sen tehtävänä on 'vahvistaa Kurdien yhtenäisyyttä ja yhteistyötä Kurdistanin kaikissa osissa ja tukea heidän taisteluaan kurdien kansakunnan keskeiset edut huomioon ottaen'. KNK on näin ollen katsottava tietyn henkilöryhmän yhteisten etujen edistämiseksi perustetuksi yhdistykseksi.

47 Tämän johtopäätöksen vahvistaa myös kantajien väite, jonka mukaan PKK:n kirjaamisella luetteloon on 'demoralisoivia vaikutuksia' KNK:n kykyyn pyrkiä tähän tarkoitukseen. Edellä mainitun oikeuskäytännön nojalla päätöksen ei tällä perusteella voida katsoa koskevan sitä erikseen.

48 Seuraavaksi on tutkittava, voiko kantaja vedota siihen, että yksi tai useampi sen jäsenistä voisi nostaa kanteen [päätöstä 2002/460] vastaan.

49 PKK:n osalta on todettava, että kantajat – väittäessään, ettei PKK:ta ole enää olemassa – myöntävät vähintään, ettei PKK ole enää KNK:n jäsen. Tältä osin ei voida hyväksyä, että henkilön aikaisempi kuuluminen yhdistykseen mahdollistaisi tälle yhdistykselle vetoamisen kyseisen henkilön mahdolliseen toimintaan. Tällaisten perustelujen hyväksyminen nimittäin merkitsisi eräänlaisen jatkuvan kanneoikeuden tarjoamista yhdistykselle, ja näin siitä huolimatta, ettei kyseinen yhdistys voi enää väittää edustavansa entisen jäsenensä etuja.

50 KADEK:n osalta kantajat vetoavat pääasiallisesti siihen, että päätöksellä 2002/460 on siihen KNK:n potentiaalisena jäsenenä sellainen vaikutus, ettei se voi liittyä KNK:hon. Vaikka oletettaisiin, että KADEK olisi voinut riitauttaa päätöksen 2002/460 nyt käsiteltävänä olevan kanteen nostamispäivänä, mikä vaikuttaa mahdolliselta, erityisesti mikäli se voitaisiin katsoa PKK:n oikeudelliseksi ja/tai tosiasialliseksi seuraajaksi, KNK ei voi vedota KADEK:n jäsenyyteen järjestössään, koska KADEK ei kuulu siihen.

51 Kantajat väittävät lopuksi, että päätös koskee KNK:ta ja sen jäseniä yleensä erikseen, koska niiden toiminta rajoittuu sen pelon takia, että niiden varat jäädytetään, jos ne tekevät yhteistyötä riidanalaiseen luetteloon kirjatun yhteisön kanssa. Tältä osin on muistettava, että [päätöksessä 2002/460] asetettua kieltoa luovuttaa varoja PKK:n käyttöön sovelletaan yleisesti, koska se kohdistuu

kaikkiin Euroopan yhteisön oikeussubjekteihin. [Päätöstä 2002/460] sovelletaan siten objektiivisesti määriteltyihin tilanteisiin, ja sen oikeusvaikutukset kohdistuvat yleisesti ja abstraktisti määriteltyihin henkilöryhmiin (ks. vastaavasti asia 307/81, Alusuisse Italia v. neuvosto ja komissio, tuomio 6.10.1982, Kok. 1982, s. 3463, Kok. Ep. VI, s. 547, 9 kohta).

52 On muistettava, että luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi väittää yleisesti sovellettavan säädöksen koskevan itseään erikseen ainoastaan, jos kyseisellä säädöksellä vaikutetaan kyseiseen henkilöön joidenkin tälle tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella kyseinen henkilö erottuu kaikista muista (asia 25/62, Plaumann v. komissio, tuomio 15.7.1963, Kok. 1963, s. 197, 223, Kok. Ep. I, s. 181 ja asia T-12/93, CCE de Vittel ym. v. komissio, tuomio 27.4.1995, Kok. 1995, s. II-1247, 36 kohta). KNK ja sen jäsenet ovat kuitenkin velvollisia noudattamaan [päätöksessä 2002/460] PKK:n osalta asetettua kieltoa samalla tavalla kuin kaikki muutkin henkilöt yhteisössä. Se, että KNK ja sen jäsenet joutuvat poliittisten mielipiteidensä takia tuntemaan muita enemmän kyseisen kiellon vaikutukset, ei voi yksilöidä niitä verrattuna kaikkiin muihin henkilöihin yhteisössä. Se, että yleisesti sovellettavalla toimella voi olla erilaisia konkreettisia vaikutuksia niille eri oikeussubjekteille, joihin sitä sovelletaan, ei ole omiaan erottamaan näitä oikeussubjekteja kaikista muista toimijoista, joita asia koskee, kun tämän toimen soveltaminen perustuu objektiivisesti määriteltyyn tilanteeseen (ks. asia T-138/98, ACAV ym. v. neuvosto, tuomio 22.2.2000, Kok. 2000, s. II-341, 66 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

– –

56 Koska KNK ei voi vedota siihen, että yksi sen jäsenistä voi nostaa kumoamiskanteen [päätöstä 2002/460] vastaan, on todettava, ettei riidanalainen päätös koske sitä erikseen.

57 Näin ollen kanne on jätettävä tutkimatta siltä osin kuin KNK on nostanut sen päätöstä 2002/460 vastaan."

Oikeudenkäyntimenettely yhteisöjen tuomioistuimessa sekä asianosaisten ja muiden osapuolten vaatimukset

20 Osman Öcalan, PKK:n nimissä, ja Serif Vanly, KNK:n nimissä, valittivat valituksenalaisesta määräyksestä yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 9.5.2005 toimitetulla valituskirjelmällä. He vaativat, että yhteisöjen tuomioistuin kumoaa mainitun määräyksen ja toteaa, että Osman Öcalanin PKK:n nimissä nostama kanne ja Serif Vanlyn KNK:n nimissä nostama kanne otetaan tutkittavaksi, sekä velvoittaa neuvoston korvaamaan tutkittavaksi ottamiseen liittyvästä menettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

21 Valittajat ovat liittäneet valituskirjelmäänsä yhden heitä tässä menettelyssä edustavan asianajajan eli Mark Mullerin 9.5.2005 laatiman lausuman, jossa todetaan seuraavaa:

"1. Minä allekirjoittanut, Mark Muller, vahvistan täten edustavani Abdullah Öcalania Euroopan ihmisoikeustuomioistuimessa vireillä olevassa menettelyssä.

2. Kyseisen menettelyn aikana olen vieraillut säännöllisesti [Abdullah] Öcalanin luona vankilassa, joka sijaitsee Imralin saarella Turkissa. Vahvistan, että ennen esillä olevan kanteen nostamista ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa [Abdullah] Öcalan antoi tehtäväkseni riitauttaa sen, että PKK kiellettiin Euroopassa. Minulla on lisäksi ollut tilaisuus tavata Euroopassa muita PKK:n ja KADEK:n, jonka oletetaan olevan PKK:n seuraaja, korkea-arvoisia edustajia. Tässä yhteydessä minulle on jälleen annettu tehtäväksi jatkaa esillä olevaa menettelyä.

3. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestystä noudattaakseni pyysin, että Osman Öcalanilta, joka oli tuohon aikaan sekä aiemmin PKK:n nimellä tunnetun järjestön että KADEK:n korkea-arvoinen edustaja, hankittaisiin valtakirja.

4. Mikäli ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi pyytänyt selventämään tätä seikkaa, olisin välittömästi ryhtynyt toimenpiteisiin edellä esitettyjen toteamusten vahvistamiseksi tarpeellisten todisteiden saamiseksi. Arvioin, ettei tämä olisi tarpeen, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli hyväksynyt esitetyn valtakirjan ja antanut kanteen tiedoksi vastaajalle."

22 Neuvosto vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin jättää tutkimatta näiden kahden valittajan valituksen tai toissijaisesti hylkää sen perusteettomana ja palauttaa asian tarvittaessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen sekä velvoittaa valittajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

23 Komissio ja Yhdistynyt kuningaskunta, jotka olivat väliintulijoina ensimmäisessä oikeusasteessa, eivät ole esittäneet kirjallisia huomautuksia.

Valituksen tarkastelu

Osman Öcalanin PKK:n nimissä nostaman kanteen tutkittavaksi ottaminen

24 Osman Öcalan, joka toimii PKK:n nimissä (jäljempänä ensimmäinen valittaja), esittää seitsemän valitusperustetta tekemänsä valituksen tueksi. Aluksi on tarkasteltava neljättä valitusperustetta.

Neljäs valitusperuste

– Asianosaisten lausumat

25 Ensimmäinen valittaja väittää neljännessä valitusperusteessaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin otti huomioon vääristyneellä tavalla hänen esittämänsä selvitysaineiston, joka koskee PKK:n hajottamista. Kun Osman Öcalanin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämää lausumaa tarkastellaan huolellisesti, ei ole mahdollista päätellä, että PKK hajotettiin kaikilta osin, mukaan lukien sen kieltämisen riitauttamista koskevilta osin. Osman Öcalan viittaa päinvastoin kyseisessä lausumassaan järjestelmällisesti PKK:n olemassaolon jatkamiseen ja siihen, että PKK perusti liittolaisjärjestön eli KADEK:n. Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tulkitsi virheellisesti selvitystä, joka koskee PKK:n hajottamista ja sen olemassaoloa.

26 Neuvosto väittää ensisijaisesti, että neljäs valitusperuste on jätettävä tutkimatta yhtäältä, koska siinä toistetaan ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyt väitteet, ja toisaalta, koska se liittyy ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tosiseikkoja koskevaan toteamukseen eli siihen, että PKK ei voinut pätevästi nimetä Osman Öcalania edustajakseen ensimmäisessä oikeusasteessa käytyyn menettelyyn.

27 Neuvosto väittää toissijaisesti, että tämä valitusperuste on selvästi perusteeton.

28 Ensinnäkin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi nimenomaisesti valituksenalaisen määräyksen 33 kohdassa, että sen tehtävänä ei ollut ratkaista PKK:n olemassaolon tosiasiallisuutta. Kysymys, johon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vastasi kieltävästi, koski neuvoston mukaan pelkästään sitä, oliko Osman Öcalan asianosaiskelpoinen nostamaan kanteen PKK:n lukuun.

29 Valittajat itse täsmensivät, että PKK oli virallisesti hajotettu. Ensimmäisessä oikeusasteessa nostetun kanteen kannekirjelmän liitteenä olevassa Osman Öcalanin lausuman 16 kohdassa todetaan neuvoston mukaan selvästi, että kaikki PKK:n nimissä harjoitettu toiminta katsotaan lainvastaiseksi 4.4.2002 alkaen.

30 Ensimmäisen valittajan väitteet ovat neuvoston mukaan monessa suhteessa epäselviä. Valituskirjelmän 25 kohdassa esimerkiksi täsmennetään, että Osman Öcalan valittaa sellaisen järjestön nimissä, joka on edelleen olemassa ja jonka nimi oli siihen saakka ollut PKK. Tässä toteamuksessa annetaan ymmärtää, että valitus on itse asiassa tehty sellaisen toisen, yksilöimättä jääneen järjestön nimissä, jossa ei enää ole kyse itse PKK:sta. Valituskirjelmässä ei neuvoston mukaan kuitenkaan ilmaista sitä, mistä toisesta järjestöstä voisi olla kyse.

31 Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tarkasteli huolellisesti kantajien esittämiä perusteluja. Neuvosto katsoo, että päätelmä, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki valituksenalaisen määräyksen 37–41 kohdassa ja jonka mukaan PKK ei voinut pätevästi nimetä edustajaa, on perusteltu, kun otetaan huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käytössä ollut selvitys, ja se väittää, että ensimmäinen valittaja ei ole esillä olevassa valituksessa vedonnut mihinkään uuteen perusteluun, jolla tämä päätelmä voitaisiin kyseenalaistaa.

– Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

32 Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan sellainen valitus jätetään tutkimatta, jossa ilman, että siinä esitettäisiin perusteluita, joilla erityisesti pyrittäisiin osoittamaan valituksenalaiseen ratkaisuun sisältyvä oikeudellinen virhe, vain kerrataan tai toistetaan sanasta sanaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa jo esitetyt perusteet ja perustelut. Sen sijaan jos valittaja riitauttaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tekemän yhteisön oikeuden tulkinnan

tai soveltamisen, ensimmäisessä oikeusasteessa tarkasteltuja oikeuskysymyksiä voidaan käsitellä uudelleen valituksen yhteydessä. Mainitun menettelyn tarkoitus jäisi nimittäin osaksi toteutumatta, jollei valittaja voisi tällä tavoin perustaa valitustaan perusteisiin ja perusteluihin, jotka on esitetty jo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa (ks. vastaavasti asia C-25/05 P, Storck v. SMHV, tuomio 22.6.2006, Kok. 2006, s. I-5719, 47 ja 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

33 Neljäs valitusperuste koskee sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki virheen, kun se katsoi, että Osman Öcalan oli vedonnut siihen, että PKK oli kykenemätön nostamaan kannetta. Tässä valitusperusteessa arvostellaan valituksenalaista määräystä yksityiskohtaisesti. Lisäksi kyseinen valitusperuste kohdistuu toteamukseen, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin esitti valituksenalaisessa määräyksessä, joten tätä valitusperustetta ei olisi voitu esittää ensimmäisessä oikeusasteessa.

34 Näin ollen neuvoston perustelu, jolla pyritään siihen, että neljäs valitusperuste jätetään tutkimatta, koska siinä kerrataan ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyt väitteet, on perusteeton, ja se on näin ollen hylättävä.

35 Neuvoston sen perustelun osalta, jonka mukaan neljäs valitusperuste on jätettävä tutkimatta, koska se kohdistuu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tekemään tosiseikkoja koskevaan toteamukseen, on muistutettava, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan väitteet, jotka koskevat tosiseikkojen määrittämistä ja arviointia valituksenalaisessa ratkaisussa, voidaan ottaa tutkittaviksi valitusta käsiteltäessä, jos valittaja väittää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehneen toteamuksia, joiden paikkansapitämättömyys käy ilmi asiakirja-aineistosta, tai ottaneen sille esitetyt todisteet huomioon vääristyneellä tavalla (ks. vastaavasti asia C-82/01 P, Aéroports de Paris v. komissio, tuomio 24.10.2002, Kok. 2002, s. I-9297, 56 kohta). Esillä olevassa asiassa on kyse juuri tästä.

36 Valitusperuste on näin ollen otettava tutkittavaksi.

37 Sen osalta, onko tämä valitusperuste perusteltu, on tarkasteltava sitä, ottiko ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomioon selvitysaineistoa vääristyneellä tavalla. Kuten julkisasiamies totesi ratkaisuehdotuksensa 42 kohdassa, selvitysaineisto on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, jos ilman uutta selvitysaineistoa on selvää, että olemassa olevan selvitysaineiston arviointi oli ilmeisen virheellistä (ks. vastaavasti asia C-551/03 P, General Motors v. komissio, tuomio 6.4.2006, Kok. 2006, s. I-3173, 54 kohta).

38 Tämän arviointiperusteen valossa on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle esitetty selvitysaineisto, joka koskee PKK:n olemassaoloa, sisältää kannekirjelmään liitetyn Osman Öcalanin lausuman, valtakirjan, jonka Osman Öcalan antoi asianajajille ensimmäisen valittajan edustamiseksi, neuvoston kannanotot ja Serif Vanlyn lausuman, joka on niin ikään liitetty mainittuun kannekirjelmään.

39 Ensinnäkin Osman Öcalanin lausuman1 kohdassa todetaan, että "PKK oli ja on edelleen poliittinen järjestö, jolla on kurdeille keskeinen merkitys".

40 Tämän (saman) lausuman 11 kohdassa Osman Öcalan toteaa seuraavaa:

"PKK julisti heinäkuussa 1999 yksipuolisen tulitauon. Tällä tavoiteltiin sitä, että kurdien oikeuksia koskevassa kysymyksessä päästään lähemmäs demokraattista ja rauhanomaista ratkaisua. PKK julisti, että kaikki sissitoiminta päättyisi toistaiseksi."

41 Tämän saman lausuman 15–19 kohdan sanamuoto on seuraava:

"15. [PKK:n kahdeksannessa puoluekokouksessa, joka pidettiin 4.–10.4.2002] todettiin, että PKK oli ollut 'apoistisen' liikkeen symbolinen nimi [jossa 'Apo' viittaa Abdullah Öcalaniin] kurdien kansallistunteen tiedostamisen ja kurdien vastarinnan aikakaudella. Tässä puoluekokouksessa julistettiin myös, että PKK symboloi kurdien kansallishenkeä, tietoisuutta ja identiteettiä.

16. Puoluekokouksessa päätettiin, että jotta pysyttäisiin PKK:ta koskeneiden merkittävien muutosten mukana, kaikki PKK:n nimen alla harjoitettu toiminta päättyy 4.4.2002 ja kaikki PKK:n nimissä harjoitettu toiminta katsotaan lainvastaiseksi.

17. Puoluekokouksessa päätettiin jatkaa suunnitelmallista kehittämistä, jota oli toteutettu [vuoden 1999] tulitauosta ja seitsemännen puoluekokouksen päättämisestä alkaen. ['Rauhansuunnitelma', johon sisältyy PKK:n kannanotto, josta päätettiin 10.1.2000 pidetyssä puoluekokouksessa, on esillä olevan lausuman liitteenä.]

18. Puoluekokous hyväksyi uudet säännöt, joissa muutettiin PKK:n rakennetta ja organisaatiota ja joista ilmeni apoistisen liikkeen strategia. Kurdistanin alueilla ja niitä ympäröivissä maissa perustettavat eri järjestöt oli tarkoitus koota sateenvarjo-organisaation alle. Täten päätettiin [KADEK:n] perustamisesta.

19. Puoluekokous valitsi uuden hallintokomitean, ja Abdullah Öcalan valittiin KADEK:n puheenjohtajaksi."

42 Tässä lausumassa ei todeta, että PKK hajotetaan, vaan pikemminkin vahvistetaan, että PKK on asteittain luopunut toimintatavoista, joihin liittyy voimankäyttöä, ja siirtynyt muihin toimintatapoihin. Osman Öcalan toteaa erityisesti, että PKK julisti heinäkuussa 1999 yksipuolisen tulitauon ja osallistui 10.1.2000 pidetyssä seitsemännessä puoluekokouksessaan "rauhansuunnitelmaan" sekä päätti 4.–10.4.2002 pidetyssä kahdeksannessa puoluekokouksessaan lopettaa "kaiken toiminnan" 4.4.2002 alkaen. Ilmaisulla "kaiken toiminnan" voidaan, kun sitä tarkastellaan asiayhteydessään, yksinkertaisesti tarkoittaa sitä, että PKK luopuu kaikesta toiminnastaan, johon liittyy voimankäyttöä.

43 Osman Öcalanin lausuman 18 ja 19 kohdasta ilmenee lisäksi, että PKK:n rakennetta ja organisaatiota pelkästään muutettiin ja että PKK jatkoi olemassaoloaan KADEK:n, jonka puheenjohtaja oli edelleen Abdullah Öcalan, nimellä.

44 Samoin mainitun lausuman 1 kohdassa käytetty ilmaisu "on edelleen" osoittaa, että PKK jatkaa olemassaoloaan.

45 Joka tapauksessa Osman Öcalan ei lausumassaan totea nimenomaisesti missään kohdassa, että PKK:n kahdeksannessa puoluekokouksessa olisi päätetty PKK:n hajottamisesta.

46 Näin ollen kun tätä lausumaa tarkastellaan kokonaisuutena, sitä ei voida lainmukaisesti tulkita siten, että siinä vahvistetaan PKK:n täydellinen hajottaminen.

47 Toiseksi Osman Öcalan täsmentää valtakirjassa, jonka hän antoi asianajajille ensimmäisen valittajan edustamiseksi, että hän toimii "aiemmin PKK:n nimellä tunnetun järjestön lukuun" ("on behalf of the organisation formerly known as the PKK"). Tästä maininnasta ilmenee kuitenkin vain se, että PKK on vaihtanut nimeä, eikä se, että se on hajotettu.

48 Kolmanneksi neuvoston kannanottojen osalta on selvää, että 2.4.2004 alkaen päätöksissä, jotka ovat seuranneet päätöstä 2002/334 ja päätöstä 2002/460, viitataan PKK:hon seuraavasti: "Kurdistanin työväenpuolue (PKK), (alias KADEK; alias KONGRA-GEL)" (ks. mm. tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä terrorismin torjumiseksi annetun asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta ja päätöksen 2003/902/EY kumoamisesta 2.4.2004 tehty neuvoston päätös 2004/306/EY (EUVL L 99, s. 28)). Tästä ilmenee, että neuvosto katsoo, että PKK jatkaa olemassaoloaan, joskin muilla nimillä.

49 KNK:n puheenjohtajan Serif Vanlyn lausumassa, joka on liitetty kannekirjelmään, hän kylläkin viittaa PKK:n hajottamiseen, mutta tämä viittaus liittyy seuraavasta katkelmasta ilmenevään asiayhteyteen:

"PKK on ollut KNK:n jäsenjärjestö siitä lähtien, kun KNK perustettiin. PKK oli tärkeässä osassa KNK:ta perustettaessa, ja se on siitä lähtien ollut keskeinen liikkeelle paneva voima KNK:ssa, koska sen ja KNK:n päämäärät ja tavoitteet ovat yhteneväisiä. PKK ei ole enää helmikuussa 2002 tapahtuneen hajottamisensa jälkeen KNK:n virallinen jäsen. KADEK, joka on PKK:sta alkunsa saanut järjestö, on kuitenkin hakenut KNK:n jäsenyyttä. Abdullah Öcalan on edelleen KNK:n kunniapuheenjohtaja."

50 Tämän katkelman perusteella ei kuitenkaan ole välttämätöntä päätellä, että PKK lakkasi olemasta olemassa kokonaan huhtikuussa 2002. Tästä tekstistä nimittäin ilmenee pikemminkin, kun sitä tarkastellaan kokonaisuutena, että PKK jatkoi tämän ajanjakson jälkeen tietyiltä osin olemassaoloaan uudelleen organisoituna ja toisella nimellä. Serif Vanlyn lausuma ei siis ole ristiriidassa juuri tarkastellun muun selvitysaineiston kanssa.

51 Tästä seuraa, että valituksenalaisen määräyksen 35 kohdassa oleva toteamus, jonka mukaan "kannekirjelmän liitteenä olevan [Osman] Öcalanin todistajanlausunnon mukaan PKK:n puoluekokous – – oli päättänyt sen hajottamisesta", on paikkansapitämätön ja ristiriidassa sen Osman Öcalanin lausuman kanssa, johon tässä toteamuksessa viitataan.

52 Myöskään se, mitä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa valituksenalaisen määräyksen 37 kohdassa, eli että "kantajat eivät ole läheskään osoittaneet [Osman] Öcalanin kelpoisuutta edustaa PKK:ta, ja ne sitä vastoin väittävät, ettei PKK:ta ole enää olemassa", ei ole sopusoinnussa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käytössä olleen selvitysaineiston kanssa.

53 Valituksenalaisen määräyksen 35 ja 37 kohdassa olevat tosiseikkoja koskevat toteamukset ovat siis paikkansapitämättömiä, ja niissä on kyse siitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin otti huomioon sen käytössä olleen selvitysaineiston vääristyneellä tavalla. Tästä seuraa, että neljäs valitusperuste on perusteltu.

54 Valituksenalainen tuomio on tämän johdosta kumottava siltä osin kuin siinä jätetään tutkimatta ensimmäisen valittajan nostama kanne, eikä muita ensimmäisen valittajan valitusperusteita ole tarpeen tutkia.

Serif Vanlyn KNK:n nimissä nostaman kanteen tutkittavaksi ottaminen

55 Serif Vanly, joka toimii KNK:n nimissä (jäljempänä toinen valittaja), esittää kaksi valitusperustetta tekemänsä valituksen tueksi (kahdeksas ja yhdeksäs valitusperuste).

Kahdeksas valitusperuste

– Asianosaisten lausumat

56 Toinen valittaja muistuttaa kahdeksannessa valitusperusteessa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisessa määräyksessä, ettei kannetta voitu KNK:n nostamana ottaa tutkittavaksi, koska päätös 2002/460 ei koske sitä

erikseen EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla. Toinen valittaja katsoo, että tämä arviointiperuste on liian rajoittava, kun kyse on Euroopan ihmisoikeussopimuksen nojalla taatuista perusoikeuksista. Hän väittää, että tutkittavaksi ottamisen edellytysten täyttymistä koskevaa arviointiperustetta on tällaisessa tilanteessa sovellettava laajemmin Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen vahvistamien tutkittavaksi ottamisen edellytysten täyttymistä koskevien arviointiperusteiden mukaisesti, jottei evätä oikeutta tehokkaaseen oikeussuojakeinoon.

57 Toinen valittaja katsoo, että jos yhteisöjen tuomioistuin jättää KNK:n esillä olevassa asiassa nostaman kanteen tutkimatta, vaikka samanlaisissa olosuhteissa Euroopan ihmisoikeustuomioistuin ottaisi tutkittavaksi sille tehdyn valituksen, toiselta valittajalta evätään hänellä oleva oikeus tehokkaaseen oikeussuojakeinoon eli kanteeseen, jossa vaaditaan tutkimaan, rikotaanko asetuksella N:o 2580/2001 ja päätöksellä 2002/460 hänen perusoikeuksiaan, sellaisena kuin niistä määrätään Euroopan ihmisoikeussopimuksessa. Siinä, että tällaista tutkimista ei suoriteta, vaikka on esitetty uskottavia perusteluja, jotka on otettava tutkittavaksi Euroopan ihmisoikeussopimuksen nojalla, on toisen valittajan mukaan kyse Euroopan ihmisoikeussopimuksen 13 artiklan rikkomisesta, koska toiselta valittajalta evättäisiin ehdottomasti oikeussuojakeinot, joihin hänellä on oikeus.

58 Neuvosto huomauttaa, että toinen valittaja ei pyri osoittamaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin sovelsi virheellisesti EY:n perustamissopimuksen määräyksiä, sellaisina kuin niitä on tulkittu yhteisöjen tuomioistuinten oikeuskäytännössä, kun se totesi, ettei päätös 2002/460 koskenut KNK:ta erikseen. Neuvoston mukaan toinen valittaja tosiasiassa kehottaa yhteisöjen tuomioistuinta jättämään huomiotta EY 230 artiklan neljännen kohdan määräykset, sellaisena kuin niitä on tulkittu yhteisöjen tuomioistuinten oikeuskäytännössä, ja soveltamaan niiden sijaan Euroopan ihmisoikeussopimuksen asiavaltuutta koskevia määräyksiä.

59 Neuvosto katsoo, että siltä osin kuin esillä oleva valitusperuste koskee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamusta, jonka mukaan päätös 2002/460 ei koskenut toista valittajaa erikseen EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla, toinen valittaja ei ole vedonnut valituksessa uusiin perusteluihin ja että näin ollen valituksen tämä osa on jätettävä tutkimatta. Neuvosto väittää toissijaisesti, että valituksen tämä osa on perusteeton, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin sovelsi vakiintunutta oikeuskäytäntöä asianmukaisesti.

60 Neuvosto katsoo siltä osin kuin esillä olevassa valitusperusteessa esitetään perustelu, joka on johdettu Euroopan ihmisoikeussopimuksesta, että kyseinen perustelu on jätettävä valitusvaiheessa tutkimatta, sillä osapuolet eivät ole lausuneet siitä ensimmäisessä oikeusasteessa, eikä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole ottanut siihen kantaa. Neuvosto väittää toissijaisesti, että tämä perustelu on perusteeton, koska Euroopan unionin ja yhteisön tarjoaman perusoikeuksien suojan taso vastaa Euroopan ihmisoikeussopimuksessa tarjotun suojan tasoa.

– Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

61 Esillä olevan valitusperusteen tutkittavaksi ottamisen osalta on muistutettava, että yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 118 artiklan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätöksestä tehdyn valituksen käsittelyyn yhteisöjen tuomioistuimessa sovelletaan saman työjärjestyksen 42 artiklan 2 kohtaa, jonka mukaan asian käsittelyn kuluessa ei periaatteessa saa vedota uuteen perusteeseen. Yhteisöjen tuomioistuimen toimivalta valitusasioissa on näin ollen rajoitettu kohdistuvaksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen sille esitetyistä perusteista tekemän ratkaisun arviointiin (ks. yhdistetyt asiat C-199/01 P ja C-200/01 P, IPK-München v. komissio, tuomio 29.4.2004, Kok. 2004, s. I-4627, 52 kohta).

62 Neuvosto vetosi ensimmäisessä oikeusasteessa esittämässään oikeudenkäyntiväitteessä perusteeseen, joka koski sitä, että EY 230 artiklan neljännessä kohdassa vahvistetut edellytykset eivät täyttyneet toisen valittajan osalta. Toinen valittaja vastasi tästä oikeudenkäyntiväitteestä esittämissään huomautuksissa, että kyseistä määräystä oli tulkittava niin, että hänen oli katsottava täyttävän nämä edellytykset. Toinen valittaja väitti tässä yhteydessä muun muassa, että tehokas oikeussuojakeino on välttämätön, kun kyse on yhteisöjen toimielimen toimesta, jolla loukataan perusoikeuksia ja rikotaan yhteisön oikeutta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisessa määräyksessä toisen valittajan väitteet ottamatta kuitenkaan kantaa siihen huomautukseen, jonka mukaan sen käsiteltävänä olleessa kanteessa oli kyse toisen valittajan perusoikeuksien puolustamisesta.

63 On todettava, että EY 230 artiklan neljännen kohdan tulkintaa ja sen soveltamista toisen valittajan tilanteeseen on käsitelty ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käydyssä ensimmäisen oikeusasteen menettelyssä. Esillä olevassa valitusperusteessa pyritään seikkaperäisesti riitauttamaan se, miten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tulkitsi ja sovelsi kyseistä määräystä toisen valittajan osalta. Tästä seuraa, ettei esillä olevassa valitusperusteessa ole kyse uudesta perusteesta, jollaiseen vetoaminen on yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 42 artiklan 2 kohdan ja 118 artiklan mukaan valitusvaiheessa kiellettyä.

64 Kun kyse on valitusperusteesta, joka voidaan ottaa tutkittavaksi, lähtökohtaisesti valittajan asiana on esittää haluamallaan tavalla perustelut kyseisen valitusperusteen tueksi, ja valittaja voi joko nojautua jo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämiinsä perusteluihin tai esittää uusia perusteluja erityisesti suhteessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kannanottoihin. Muutoin muutoksenhakumenettelyn tarkoitus jäisi osaksi toteutumatta (ks. vastaavasti em. asia Storck v. SMHV, tuomion 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

65 Tästä seuraa, ettei toinen valittaja ole velvoitettu tukemaan esillä olevaa valitusperustetta yksinomaan uusin perusteluin, jotka liittyvät siihen, miten EY 230 artiklan neljättä kohtaa on tulkittu yhteisöjen tuomioistuinten oikeuskäytännössä. Neuvoston tämänsuuntainen perustelu on perusteeton, ja se on hylättävä.

66 Euroopan ihmisoikeussopimusta koskevien perustelujen tutkittavaksi ottamisen osalta yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 58 artiklasta ja yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 113 artiklan 2 kohdasta, kun niitä luetaan yhdessä, ilmenee, että valittaja voi vedota valituksessa mihin tahansa asian kannalta merkitykselliseen perusteluun, kunhan valituksella ei muuteta oikeudenkäynnin kohdetta siitä, millainen se oli ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa. Toisin kuin neuvosto väittää, ei ole välttämätöntä, että jokaista perustelua, johon vedotaan valituksen yhteydessä, on ensin käsitelty ensimmäisessä oikeusasteessa. Tämänkaltaista rajoitusta ei voida hyväksyä, sillä sen vaikutuksesta muutoksenhakumenettelyn tarkoituksesta jäisi merkittävä osa toteutumatta.

67 Koska on ilmeistä, ettei esillä olevalla valitusperusteella muuteta oikeudenkäynnin kohdetta siitä, millainen se oli ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, neuvoston perustelu, joka koskee sitä, että tätä valitusperustetta ei ole otettava tutkittavaksi siltä osin kuin siinä viitataan Euroopan ihmisoikeussopimukseen, on perusteeton, ja se on hylättävä.

68 Tästä seuraa, että esillä oleva valitusperuste otetaan tutkittavaksi kokonaisuudessaan.

69 Sen osalta, onko tämä valitusperuste perusteltu, toinen valittaja väittää, että päätös 2002/334 ja päätös 2002/460 koskevat sitä muun muassa siitä syystä, että KNK muodostaa PKK:n ja muiden järjestöjen, joiden oletetaan olevan sen seuraajia, edustuksellisen perustan.

70 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tällainen yhteys ei riitä osoittamaan, että päätös koskee yhteisöä erikseen EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla. Toimen, jolla vaikutetaan luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden ryhmää edustavan yhteenliittymän yleisiin etuihin, ei nimittäin voida katsoa koskevan erikseen kyseistä yhteenliittymää mainitussa määräyksessä tarkoitetulla tavalla (ks. vastaavasti em. yhdistetyt asiat Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes ym. v. neuvosto, s. 960 ja asia 117/86, UFADE v. neuvosto ja komissio, määräys 5.11.1986, Kok. 1986, s. 3255, 12 kohta).

71 Lisäksi toinen valittaja väittää, että jos KNK on tekemisissä PKK:n kanssa, on olemassa riski, että KNK:n omat varat jäädytetään päätöksen 2002/334 ja päätöksen 2002/460 nojalla.

72 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi väittää yleisesti sovellettavan säädöksen koskevan itseään erikseen ainoastaan, jos kyseisellä säädöksellä vaikutetaan kyseiseen henkilöön joidenkin tälle tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella kyseinen henkilö erottuu kaikista muista (ks. vastaavasti em. asia Plaumann v. komissio, s. 223 ja asia C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, tuomio 25.7.2002, Kok. 2002, s. I-6677, 36 kohta).

73 Se, että KNK:lle aiheutuu riski, että sen varat jäädytetään, seuraa kuitenkin objektiivisesti määritetystä kiellosta, joka koskee samalla tavalla kaikkia yhteisön oikeuden oikeussubjekteja. Näin ollen KNK ei voi väittää, että päätös 2002/334 ja päätös 2002/460 koskevat sitä erikseen EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla.

74 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin sovelsi oikein EY 230 artiklan neljättä kohtaa, sellaisena kuin sitä on oikeuskäytännössä tulkittu, kun se totesi erityisesti valituksenalaisen määräyksen 45, 46, 51 ja 52 kohdassa, että päätökset eivät koskeneet toista valittajaa erikseen kyseisessä määräyksessä tarkoitetulla tavalla.

75 Toinen valittaja kuitenkin väittää, että EY 230 artiklan neljännessä kohdassa, kun sitä tulkitaan tällä tavalla, asetetaan tutkittavaksi ottamista koskeva edellytys, joka on niin rajoittava, että se on ristiriidassa Euroopan ihmisoikeussopimuksen kanssa.

76 Perusoikeudet ovat erottamaton osa yleisiä oikeusperiaatteita, joiden noudattamista yhteisöjen tuomioistuin valvoo. Yhteisöjen tuomioistuin tukeutuu tämän osalta jäsenvaltioiden yhteiseen valtiosääntöperinteeseen ja kansainvälisiin ihmisoikeuksia koskeviin asiakirjoihin, joiden syntyyn jäsenvaltiot ovat vaikuttaneet tai joihin ne ovat liittyneet. Euroopan ihmisoikeussopimuksella on tässä yhteydessä erityinen merkitys (ks. mm. asia C-112/00, Schmidberger, tuomio 12.6.2003, Kok. 2003, s. I-5659, 71 kohta ja asia C-540/03, parlamentti v. neuvosto, tuomio 27.6.2006, Kok. 2006, s. I-5769, 35 kohta).

77 EU 6 artiklan 2 kohdassa määrätään lisäksi seuraavaa:

"Unioni pitää arvossa yhteisön oikeuden yleisinä periaatteina perusoikeuksia, sellaisina kuin ne taataan [Euroopan ihmisoikeussopimuksessa] ja sellaisina kuin ne ilmenevät jäsenvaltioiden yhteisessä valtiosääntöperinteessä."

78 Esillä olevaa perustelua on tarkasteltava tätä taustaa vasten.

79 Euroopan ihmisoikeussopimuksen 34 artiklan mukaan Euroopan ihmisoikeustuomioistuin voi ottaa vastaan valituksia, joissa yksityishenkilö, kansalaisjärjestö tai ryhmä väittää jonkin korkeista sopimuspuolista loukanneen heidän tässä sopimuksessa tunnustettuja oikeuksiaan.

80 Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan Euroopan ihmisoikeussopimuksen 34 artiklassa edellytetään pääsääntöisesti, että valittajan on tullakseen luokitelluksi tässä artiklassa tarkoitetuksi oikeudenloukkauksen kohteeksi vedottava Euroopan ihmisoikeussopimuksen rikkomiseen, joka on jo tapahtunut (ks. asia Klass ym. v. Saksa, Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 6.9.1978, A-sarja, nro 28, 33 kohta). Valittajan voidaan kuitenkin vain aivan poikkeuksellisissa olosuhteissa tunnustaa olevan oikeudenloukkauksen kohteena Euroopan ihmisoikeussopimuksen rikkomisessa tulevaa oikeuden loukkaamista koskevan riskin perusteella (ks. Noël Narvii Tauira ym. v. Ranska, Euroopan ihmisoikeustoimikunnan päätös 4.12.1995, valitus nro 28204/95, Décisions et rapports (DR) 83-A, s. 112, 130). Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee kuitenkin, että henkilöt, jotka väittävät olevansa yhteydessä yhteisöön, joka mainitaan yhteiseen kantaan 2001/931 liitetyssä luettelossa, mutta jotka eivät ole itse mukana kyseisessä luettelossa, eivät ole oikeudenloukkauksen kohteena Euroopan ihmisoikeussopimuksen 34 artiklassa tarkoitetulla tavalla ja että näin ollen kyseisten henkilöiden tekemät valitukset jätetään tutkimatta (ks. Segi ym. ja Gestoras Pro-Amnistia ym. v. 15 Euroopan unionin jäsenvaltiota, Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen päätös 23.5.2002, valitukset nro 6422/02 ja nro 9916/02, Recueil des arrêts et décisions 2002-V).

81 KNK:n tilanne on kuitenkin rinnastettavissa niiden henkilöiden tilanteeseen, jotka olivat yhteydessä edellä mainittuihin yhteisöihin Segi ja Gestoras Pro-Amnistia. KNK ei nimittäin ole mukana riidanalaisessa luettelossa, eikä siihen siis sovelleta asetuksessa N:o 2580/2001 säädettyjä rajoittavia toimenpiteitä.

82 Vaikuttaa näin ollen siltä, että Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tämänhetkinen oikeuskäytäntö viittaa siihen, ettei KNK voisi osoittaa, että se on Euroopan ihmisoikeussopimuksen 34 artiklassa tarkoitetun oikeudenloukkauksen kohteena, eikä sen valitusta näin ollen otettaisi tutkittavaksi kyseisessä tuomioistuimessa.

83 Tästä seuraa, että esillä olevan asian olosuhteissa ei ole osoitettu, että Euroopan ihmisoikeussopimus ja EY 230 artiklan neljäs kohta olisivat ristiriidassa keskenään.

84 Esillä oleva valitusperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

Yhdeksäs valitusperuste

– Asianosaisten lausumat

85 Toinen valittaja väittää, että valituksenalaisen määräyksen 49 kohtaan sisältyy virhe, koska se perustuu olettamaan siitä, että PKK:n olemassaolo on lakannut, ja siinä otetaan siten kantaa aineelliseen kysymykseen kanteen tutkittavaksi ottamiseen liittyvän perustelun hylkäämiseksi.

86 Neuvosto huomauttaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ottanut kantaa siihen, onko PKK olemassa. Sen määrittämiseksi, oliko KNK:n mahdollista vedota siihen, että yhden tai useamman sen jäsenistä nostama, riidanalaiseen päätökseen kohdistuva kumoamiskanne otettaisiin tutkittavaksi, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi ainoastaan, että kun toinen valittaja väitti, että PKK:ta ei ole enää olemassa, se vähintäänkin tunnusti, ettei PKK ole enää KNK:n jäsen.

– Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

87 Tämän tuomion 69–82 kohdasta ilmenee, että päätös 2002/334 ja päätös 2002/460 eivät koske KNK:ta erikseen EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla, eikä se ole näiden päätösten osalta Euroopan ihmisoikeussopimuksen 34 artiklassa tarkoitettu oikeudenloukkauksen kohde, ja näin on riippumatta siitä, että PKK on tosiasiassa olemassa. Näin ollen se, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi virheellisesti, ettei PKK:ta ole olemassa, ei voi missään tapauksessa johtaa siihen, että valituksenalainen määräys kumotaan toista valittajaa koskevilta osin.

88 Esillä oleva valitusperuste on siis tehoton.

89 Tästä seuraa, että toisen valittajan valitus on perusteeton, ja se on hylättävä.

90 Koska toinen valittaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan valituksestaan aiheutuneet oikeudenkäyntikulut yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan ja 122 artiklan nojalla.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostettu kanne

91 Yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan ensimmäisen kohdan toisen virkkeen mukaan yhteisöjen tuomioistuin voi kumotessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion ratkaista asian lopullisesti, jos asia on ratkaisukelpoinen. Ensimmäisen valittajan ja neuvoston välinen asia on ratkaisukelpoinen kanteen tutkittavaksi ottamisen osalta.

92 Neuvosto vetoaa ensimmäisen valittajan kanteen tutkimatta jättämistä koskevan vaatimuksensa tueksi kahteen perusteeseen. Yhtäältä kyseinen kanne nostettiin päätöstä 2002/334 koskevilta osin liian myöhään. Toisaalta PKK ei ole asianosaiskelpoinen, koska sitä ei ole enää olemassa.

Ensimmäinen peruste

Asianosaisten ja väliintulijoiden lausumat

93 Neuvoston mukaan määräpäivä kanteen nostamiselle päätöksestä 2002/334 oli 29.7.2002. Kannekirjelmän alkuperäiskappale toimitettiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 31.7.2002. Näin ollen kanne nostettiin liian myöhään tätä päätöstä koskevilta osin.

94 Komissio, joka oli väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa, tuki tätä neuvoston päättelyä ja huomautti lisäksi, että päätöstä 2002/334 vastaan nostetun kanteen tutkimatta jättämisestä seuraa se, että päätöstä 2002/460 vastaan nostettu kanne jätetään tutkimatta, koska tässä jälkimmäisessä päätöksessä ainoastaan vahvistetaan ensiksi mainittu päätös.

95 Ensimmäinen valittaja vastaa, että hänen edustajansa ovat vakuuttuneita siitä, että he toimittivat 24.7.2002 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon kannekirjelmän alkuperäiskappaleen ja viisi jäljennöstä, joskin he toimittivat korvaavan alkuperäiskappaleen 31.7.2002. Näissä olosuhteissa ja koska kyse on perusoikeuksista, siinä, että ensimmäistä valittajaa estettäisiin ajamasta päätöksen 2002/334 kumoamista koskevaa vaatimustaan, olisi kyse epätarkoituksenmukaisesta muodollisuudesta.

96 Päätös 2002/460 on ensimmäisen valittajan mukaan joka tapauksessa erillinen päätös, joka on riitautettu määräajassa.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

97 Päätös 2002/334 tehtiin 2.5.2002 ja julkaistiin Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä 3.5.2002. EY 230 artiklan viidennessä kohdassa määrätyn kanteen nostamista koskevan kahden kuukauden määräajan lisäksi on otettava huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 102 artiklan 1 kohdan mukainen 14 päivän määräaika, joka lasketaan riidanalaisen säädöksen julkaisupäivästä, ja saman työjärjestyksen 102 artiklan 2 kohdan mukainen kymmenen päivän mittainen määräaikojen pidennys pitkien etäisyyksien vuoksi. Näiden määräysten mukaisesti vahvistettu määräajan viimeinen päivä oli 27.7.2002. Koska kyseinen päivä oli lauantai, määräaika kanteen nostamiselle jatkui seuraavan työpäivän eli maanantain 29.7.2002 päättymiseen saakka mainitun työjärjestyksen 101 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan nojalla.

98 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 43 artiklan 1 kohdassa edellytetään, että jokaisesta oikeudenkäyntiasiakirjasta esitetään alkuperäiskappale.

99 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiakirja-aineistosta ilmenee, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon toimitettiin 24.7.2002 ainoastaan jäljennöksiä eikä alkuperäiskappaletta. Ensimmäinen valittaja väittää, että sen edustajat toimittivat kannekirjelmän alkuperäiskappaleen yhdessä kyseisenä päivänä toimitettujen jäljennösten kanssa, mutta se ei esitä tästä mitään todisteita. Lisäksi 31.7.2002 toimitettu alkuperäiskappale poikkeaa sisällöltään 24.7.2002 toimitetuista jäljennöksistä. On siis todettava, että kannekirjelmän alkuperäiskappale toimitettiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon vasta 31.7.2002, kuten kirjaamon leimausmerkinnästä ilmenee.

100 Koska kannekirjelmän alkuperäiskappaletta ei toimitettu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon edellytetyssä määräajassa, ensimmäisen valittajan kanne jätetään tutkimatta siltä osin kuin se kohdistuu päätökseen 2002/334.

101 Tähän päätelmään ei vaikuta se ensimmäisen valittajan mainitsema seikka, että kyse on perusoikeuksista. Säännöt, jotka koskevat määräaikoja kanteiden nostamiselle, ovat nimittäin ehdottomia, ja tuomioistuimen on sovellettava niitä varmistaakseen, että oikeusvarmuus ja oikeussubjektien yhdenvertaisuus lain edessä toteutuvat.

102 On sitä vastoin selvää, että ensimmäinen valittaja riitautti päätöksen 2002/460 säädetyssä määräajassa.

103 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi perustellusti valituksenalaisen määräyksen 44 kohdassa, kyseinen päätös on uusi päätös verrattuna päätökseen 2002/334. Asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan ja yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohdan mukaan päätökset, joilla tarkistetaan riidanalaista luetteloa, nimittäin tehdään sen jälkeen, kun neuvosto on tarkastellut uudelleen kyseessä olevien henkilöiden, ryhmien ja yhteisöjen tilannetta.

104 Tästä seuraa, että päätöksellä 2002/460 ei ainoastaan vahvisteta päätöstä 2002/334 ja että se, että kanne jätetään tutkimatta siltä osin kuin se kohdistuu päätökseen 2002/334, ei ole esteenä sille, että ensimmäinen valittaja riitauttaa päätöksen 2002/460.

Toinen kanneperuste

Asianosaisten lausumat

105 Neuvosto väittää, että PKK:lla ei ole asianosaiskelpoisuutta kumoamiskanteen nostamisen osalta, koska ensimmäisen valittajan omien lausumien mukaan PKK on hajotettu. Siitä seikasta, että PKK:ta ei ole olemassa, kertoo neuvoston mukaan se, että PKK:lla ei ole virallista kirjelomaketta. Valtakirja, joka annettiin asianajajille PKK:n edustamiseksi, on nimittäin laadittu yksinkertaisesti puhtaalle paperiarkille, jossa on Osman Öcalanin nimikirjoitus.

106 Ensimmäinen valittaja väittää yhtäältä, ettei se ole todennut, että PKK on hajotettu, ja toisaalta, että PKK on edelleen asianosaiskelpoinen vähintään niin, että sen on mahdollista riitauttaa se, että se on kirjattu riidanalaiseen luetteloon.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

107 Kuten tämän tuomion 38–52 kohdassa todettiin, käytettävissä oleva selvitysaineisto viittaa siihen, ettei PKK:ta hajotettu sen 4.–10.4.2002 pidetyn puoluekokouksen yhteydessä. Tämän selvitysaineiston tarkastelun perusteella on nimittäin ilmeistä, että PKK jatkoi toimintaansa kyseisen puoluekokouksen jälkeen, todennäköisesti uudelleen organisoituna ja muilla nimillä.

108 Vaikka PKK:n toiminta-alaa 4.4.2002 jälkeen ei voida mainittujen seikkojen johdosta määrittää täysin täsmällisesti, on joka tapauksessa varmaa, että PKK on edelleen riittävällä tavalla olemassa niin, että sen on mahdollista riitauttaa se, että se on sisällytetty riidanalaiseen luetteloon.

109 Euroopan yhteisö on nimittäin oikeusyhteisö, jossa sen toimielimet ovat sellaisen valvonnan alaisia, jonka kohteena on niiden toteuttamien toimien yhteensoveltuvuus EY:n perustamissopimuksen ja yleisten oikeusperiaatteiden kanssa, joihin kuuluvat perusoikeudet. Näin ollen yksityisten oikeussubjektien on voitava saada tehokasta oikeussuojaa niille yhteisön oikeusjärjestyksen mukaan kuuluvien oikeuksien osalta, koska oikeus tällaiseen oikeussuojaan on yksi jäsenvaltioiden yhteisestä valtiosääntöperinteestä johtuvista yleisistä oikeusperiaatteista. Tämä oikeus on myös vahvistettu Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 ja 13 artiklassa (ks. em. asia Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, tuomion 38 ja 39 kohta).

110 Tämän oikeussuojan tehokkuus on erityisen tärkeää, koska asetuksessa N:o 2580/2001 säädetyillä rajoituksilla on vakavia seurauksia. Tällä asetuksella ei pelkästään estetä siinä tarkoitettujen henkilöiden, ryhmien ja yhteisöjen rahoitustoimia ja rahoituspalveluja, vaan sillä myös vahingoitetaan kyseisten henkilöiden, ryhmien ja yhteisöjen mainetta ja poliittista toimintaa, kun heidät tai ne luokitellaan terroristeiksi.

111 Asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan mukaan, kun sitä luetaan yhdessä yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4–6 kohdan kanssa, henkilö, ryhmä tai yhteisö voidaan sisällyttää riidanalaiseen luetteloon ainoastaan sillä edellytyksellä, että on olemassa tiettyjä todisteita ja että henkilöt, ryhmät tai yhteisöt yksilöidään täsmällisesti. Lisäksi täsmennetään, että henkilön, ryhmän tai yhteisön nimi voidaan säilyttää mainitussa luettelossa ainoastaan neuvoston suorittaman henkilön, ryhmän tai yhteisön tilannetta koskevan jaksoittaisen tarkastelun perusteella. Kaikkien näiden seikkojen on voitava olla tuomioistuinvalvonnan kohteena.

112 Tästä seuraa, että koska yhteisön lainsäätäjä katsoi päätöksessä 2002/460, että PKK oli edelleen sillä tavalla riittävästi olemassa, että siihen voitiin soveltaa asetuksessa N:o 2580/2001 säädettyjä rajoittavia toimenpiteitä, on johdonmukaista ja oikeudenmukaista tunnustaa, että tämä yhteisö on edelleen sillä tavalla riittävästi olemassa, että se voi riitauttaa kyseisen toimenpiteen. Muunlaisesta päätelmästä seuraisi, että järjestö voitaisiin sisällyttää riidanalaiseen luetteloon ilman, että se voisi nostaa kanteen tästä päätöksestä.

113 Henkilön on voidakseen nostaa tällaisen järjestön nimissä kanteen välttämätöntä osoittaa, että kyseessä olevalla järjestöllä on tosiasiassa tarkoituksena nostaa kanne ja että asianajajille, jotka väittävät toimivansa sen edustajina, on todella annettu tätä koskeva valtuutus.

114 Yhteisöjen tuomioistuimen perussääntöä ja erityisesti sen 21 artiklaa, yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestystä ja erityisesti sen 38 artiklaa tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestystä ja erityisesti sen 44 artiklaa ei ole luotu siinä tarkoituksessa, että PKK:n kaltaiset järjestöt, jotka eivät ole oikeushenkilöitä, voisivat nostaa kanteita. Tässä poikkeuksellisessa tilanteessa kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamista koskevia menettelysääntöjä on sovellettava siten, että niitä mukautetaan esillä olevan asian olosuhteisiin siltä osin kuin se on välttämätöntä. Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi perustellusti riidanalaisen määräyksen 28 kohdassa, kyse on siitä, että pyritään välttämään liiallinen muodollisuus, joka merkitsisi sitä, että kumoamiskanteen nostamiseen ei olisi mitään mahdollisuuksia, vaikka kyseessä oleva yhteisö on ollut yhteisön rajoittavien toimenpiteiden kohteena.

115 Tästä seuraa, että Osman Öcalanilla on oikeus millä tahansa keinolla näyttää toteen, että hän toimii pätevästi PKK:n nimissä, jonka edustaja hän väittää olevansa.

116 Sen osalta, edustaako Osman Öcalan PKK:ta pätevästi, on olemassa epäilys, joka johtuu siitä, että Osman Öcalan esittelee itsensä asianajajille antamassaan valtakirjassa PKK:n entisenä jäsenenä, ilman muita osoituksia laillisesta perusteesta edustaa PKK:ta.

117 Ensimmäinen valittaja esitti kuitenkin yhteisöjen tuomioistuimelle valituksen yhteydessä asianajaja Mark Mullerin lausuman, jossa pyritään legitimoimaan mainittu valtuutus. Kuten Euroopan ihmisoikeustuomioistuin vahvisti asiassa Abdullah Öcalan vastaan Turkki, 12.5.2005 antamassaan tuomiossa (valitus nro 46221/99, ei vielä julkaistu), Mark Muller edustaa mainitussa tuomioistuimessa Abdullah Öcalania, joka oli PKK:n johtaja ja joka on kärsinyt Turkissa vankeusrangaistusta vuodesta 1999 lähtien. Mark Muller toteaa, että kun hän vieraili Abdullah Öcalanin luona vankilassa, tämä antoi hänen tehtäväkseen riitauttaa sen, että PKK kiellettiin Euroopassa. Mark Muller toteaa lisäksi, että useat muut PKK:n ja sen seuraajan KADEK:n korkea-arvoiset edustajat antoivat hänen tehtäväkseen ajaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostetulla kanteella vireille pantua asiaa.

118 Lisäksi Mark Muller toteaa, että kun Osman Öcalan allekirjoitti asianajajille kyseisen kanteen nostamiseksi annetun valtakirjan, tämä oli sekä PKK:n että KADEK:n korkea-arvoinen edustaja.

119 Nämä lausumat, jotka on antanut jäsenvaltion asianajajayhteisön jäsen, jota tämän johdosta sitovat ammattieettiset säännöt, riittävät esillä olevan asian erityisolosuhteissa sen toteen näyttämiseen, että Osman Öcalan on kelpoinen edustamaan PKK:ta ja erityisesti valtuuttamaan asianajajia toimimaan PKK:n nimissä.

120 Neuvoston perustelu, joka koskee virallisen kirjelomakkeen puuttumista, ei vaikuta tähän toteamukseen.

121 Tapauksessa, jossa on kyse yksityisoikeudellisesta oikeushenkilöstä, on tosin tavanomaista, että sen asianajajille annettu valtakirja laaditaan viralliselle kirjelomakkeelle, joskaan tätä ei edellytetä yhteisöjen tuomioistuimessa ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käytävään menettelyyn liittyvissä määräyksissä. Tällä seikalla on kuitenkin vain vähän merkitystä todisteena, kun kyse on järjestöstä, jota ei ole perustettu oikeushenkilöihin tavanomaisesti sovellettavien oikeussääntöjen mukaisesti.

122 Näin ollen on katsottava, että Osman Öcalan voi edustaa PKK:ta ja antaa tässä tarkoituksessa valtuutuksen asianajajille.

123 Tästä seuraa, että ensimmäisen valittajan kanne otetaan tutkittavaksi siltä osin kuin se kohdistuu päätökseen 2002/460. Asia on näin ollen palautettava ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen aineellisen kysymyksen ratkaisemista varten.

124 Koska asia palautetaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen menettelyn jatkamiseksi ensimmäistä valittajaa koskevilta osin, oikeudenkäyntikuluista on päätettävä ensimmäisen valittajan osalta myöhemmin.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-229/02, PKK ja KNK vastaan neuvosto, 15.2.2005 antama määräys kumotaan siltä osin kuin siinä jätetään tutkimatta kanne, jonka Osman Öcalan nosti Kurdistan Workers' Partyn (PKK) nimissä.

2) Valitus hylätään muilta osin.

3) Serif Vanly, Kurdistan National Congressin (KNK) nimissä, velvoitetaan korvaamaan valituksestaan aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

4) **Osman Öcalanin Kurdistan Workers' Partyn (PKK) nimissä nostama kanne jätetään tutkimatta siltä osin kuin se on kohdistettu tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä terrorismin torjumiseksi annetun asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta ja päätöksen 2001/927/EY kumoamisesta 2.5.2002 tehtyä neuvoston päätöstä 2002/334/EY vastaan.**

5) **Osman Öcalanin PKK:n nimissä nostama kanne otetaan tutkittavaksi siltä osin kuin se on kohdistettu tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä terrorismin torjumiseksi annetun asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta ja päätöksen 2002/334/EY kumoamisesta 17.6.2002 tehtyä neuvoston päätöstä 2002/460/EY vastaan. Asia palautetaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen aineellisen kysymyksen ratkaisemista varten.**

6) **Osman Öcalanin, PKK:n nimissä, oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.**

Allekirjoitukset